

Arrest

nr. 118 509 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 28 november 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 november 2012 werd vastgesteld dat verzoekers hun vingerafdrukken overeenstemden met vingerafdrukken die op 11 november 2012 in Polen werden genomen. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 7 januari 2013 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.d van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend

(hierna: de Dublin II-verordening) aan de Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten stemden op 11 januari 2013 in met de terugname van verzoekers.

1.3. Op 28 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen vroegen op 28.11.2012 asiel. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 11.11.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij en zijn gezin de Russische Federatie op 08.11.2012 verlieten en na een reis door Wit-Rusland het grondgebied van de Lidstaten op 11.11.2012 binnenkwamen via Polen. De betrokkene stelde dat hij verplicht werd asiel te vragen. Hij voegde toe dat hij en zijn gezin niet naar het hen toegewezen opvangcentrum gingen, maar tot 27.11.2012 verbleven in een hotel in Warschau alvorens door te reizen naar België.

Op 07.01.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 11.01.2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. De Poolse instanties stemden ook in met de terugname van de echtgenote en kinderen van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Polen (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het voor hem niet veilig was in Polen. Hij bracht tijdens zijn verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, maar uitte toch reserves tegen een overdracht aan Polen. De betrokkene verklaarde dat hij waarschijnlijk door Tsjetsjenen uit Dagestan, die hij in Polen ontmoette, zal worden verraden, wat zijn leven in gevaar zal brengen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanbracht die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Hij stelde tijdens zijn verhoor dat de Poolse instanties hem correct behandelden, maar uitte toch reserves tegen een overdracht aan Polen. De betrokkene

vreesde te worden verraden door Tsjetsjenen uit Dagestan, die hij in Polen ontmoette, en daardoor gevaar te lopen. Betreffende deze verklaringen moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Verder moet worden benadrukt dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid in Polen zich kan en dient te wenden tot de bevoegde instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om aan te nemen dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden.

Polen stemde op 11.01.2013 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. De betrokkene zal na overdracht aan Polen een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen en zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn echtgenote en kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie in België te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor verscheidene gezondheidsproblemen te hebben. Hij verwees eveneens naar de gezondheidsproblemen van zijn zoon Magomed. We stellen echter vast dat de betrokkene inzake zijn gezondheid of die van zijn zoon geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of de betrokkene bij overdracht vanwege gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene en zijn gezin zullen in Polen in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige zorgen verkrijgen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

Ten aanzien van verzoekster:

"+ drie kinderen(...), geboren te (...) op (...), (...) te (...) op (...); en (...), geboren te (...) op (...); van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te op (...) van nationaliteit te zijn : **Rusland (Federatie van)** die een asielaanvraag ingediend heeft. **REDEN VAN DE**

BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Polen** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene, haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen vroegen op 28.11.2012 asiel. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 11.11.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze verklaarde dat zij en haar gezin de Russische Federatie op 08.11.2012 verlieten en na een reis door Wit-Rusland het grondgebied van de Lidstaten op 11.11.2012 binnenkwamen via Polen. De betrokkene stelde dat ze verplicht werd asiel te vragen. Ze voegde toe dat zij en haar gezin niet naar het hen toegewezen opvangcentrum gingen, maar tot 27.11.2012 verbleven in een hotel in Warschau alvorens door te reizen naar België. Op 07.01.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 11.01.2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. De Poolse instanties stemden ook in met de terugname van de echtgenoot van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze reeds asiel vroeg in Polen (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze via het internet informatie vond over België en men haar zei dat België een goed land is, waar mensen zoals zijzelf goed worden behandeld. Ze bracht tijdens haar verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, maar uitte toch reserves tegen een overdracht aan Polen. De betrokkene verklaarde dat ze vreest dat de personen, waarmee haar echtgenoot problemen kende, naar Polen zullen komen en hen daar zullen vinden. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Ze stelde tijdens haar verhoor uitdrukkelijk dat de Poolse instanties haar correct behandelden, maar uitte toch reserves tegen een overdracht aan Polen. De betrokkene vreest naar eigen zeggen dat de personen, waarmee haar echtgenoot problemen kende, naar Polen zullen komen en hen daar zullen vinden. Betreffende deze verklaringen moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar vrees te beoordelen. Verder moet worden benadrukt dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid in Polen zich kan en dient te wenden tot de bevoegde instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om aan te nemen dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden. Polen stemde op 11.01.2013 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. De betrokkene zal na overdracht aan Polen een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen en zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar echtgenoot en kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie in België te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor verscheidene gezondheidsproblemen te hebben. Ze verwees eveneens naar de gezondheidsproblemen van haar zoon Magomed. We stellen echter vast dat de betrokkene inzake haar gezondheid of die van haar zoon geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege gezondheidsredenen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene en haar gezin zullen in Polen in hun hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige zorgen verkrijgen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

1.4. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mede dat verzoekers ondergedoken waren op het ogenblik dat de termijn van zes maanden waarbinnen de overdracht moet plaatsvinden, zou verlopen. De verwerende partij heeft dienvolgens op 3 juni 2013 aan de Poolse overheden meegedeeld dat in toepassing van artikel 20.4. van de verordening 343/2003/EG de termijn voor overdracht verlengd zal worden. Artikel 20.4. van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de verzoeker onderduikt.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, “SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 3 § 2 DUBLIN II VERORDENING SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”.

Verzoekers betogen als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien

uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wii bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoekster opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar als niet-bewezen en niet-relevant aan de kant worden geschoven. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek.

Art. 3 van de DUBLIN II-VERORDENING bevat de zgn. humanitaire clause en luidt als volgt: “In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot dewelke een verzoek tot overname of terugname is gericht daarvan in kennis. “

Verzoeker meent dat een toepassing van deze clause wenselijk is en dit gezien o.m. de hiernavolgende elementen:

Verzoekers hebben ondertussen een aanvraag art. 9 TER VW ingediend bij de Belgische autoriteiten waarbij ze zich beroepen op medische overmacht. Er is geen enkel beletsel tegen de behandeling van de aanvraag conform de wens van verzoekers in België. Zij hebben geen strafblad en kwam tijdens hun verblijf in België destijds nooit in aanraking met het gerecht of de politie-diensten. Ten onrechte wordt gesteld dat door in te gaan op de vraag van verzoekers de DUBLIN II VERORDENING zou ondergraven worden, terwijl in werkelijkheid er in deze voormelde verordening een regeling is voorzien waarbij een staat zich bevoegd kan achten in het geval er bv. sprake is van medische problematiek zoals in casu doch door de verwerende partij tegen de geest in van de DUBLIN II VERORDENING deze bepaling al te strik gaat interpreteren. Het is dan ook aangewezen op humanitaire gronden de aanvraag in België te behandelen. Verzoeker dreigt thans door de uitvoering van de beslissing om het grondgebied te verlaten, niet enkel alle belang te verliezen bij de hangende procedure, doch tevens het slachtoffer worden van een manifeste schending van art. 3 EVRM. De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kan worden. Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM. Een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek is van het allergrootste belang waarbij verzoeker verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt “De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II). Indien de beslissing niet wordt geschorst, is verzoeker in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen en zal hij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij. Hierdoor dreigt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat de echtgenote van verzoeker in zeer slechte toestand verkeert. Ingeval van medische overmacht in hoofde van de echtgenote van verzoeker, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt. Zie in dit verband Cass., 18.12.200, Soc. Kron. 2001, 184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen. In dezelfde logica heeft het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999).”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 5 EVRM aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Voorts kan verzoeker in onderhavige betwisting niet dienstig de schending opwerpen

van de rechten van verdediging aangezien zij niet van toepassing zijn op de zuiver administratieve beslissingsprocedure volgens dewelke de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening, dat voorziet in de zogenaamde “soevereiniteitsclausule”, stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan worden teruggestuurd naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.5. Verzoekers menen zich op artikel 3.2. van de Dublin II-verordening te moeten steunen omwille van het feit dat zij ondertussen een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend aangezien “De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kan worden.”. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers nalaten enige toelichting te geven omtrent de slechte medische situatie van verzoekster of met welke medische problemen verzoekster dan wel kampt waardoor haar situatie dermate slecht zou zijn waardoor zij onmogelijk verwijderd kan worden. De bestreden beslissing oordeelde hierover reeds: “Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor verscheidene gezondheidsproblemen te hebben. Ze verwees eveneens naar de gezondheidsproblemen van haar zoon Magomed. We stellen echter vast dat de betrokkene inzake haar gezondheid of die van haar zoon geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege gezondheidsredenen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.” Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet in hun verzoekschrift. De attesten gevoegd bij het verzoekschrift doen aan hetgeen vooraf gaat geen afbreuk. De attesten gedateerd van januari 2013 bevestigen dat verzoekster kampt met buikkrampen die kunnen verholpen worden met pijnstillers. Deze attesten werden echter niet eerder neergelegd zodat het bestuur hiermee geen rekening heeft kunnen houden op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Voorts blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend. Verzoekster brengt hiervan evenmin enig bewijs bij. Dat een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek dient afgewacht te worden, zoals verzoekers betogen, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster op, “SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”.

Verzoekers betogen als volgt.

“Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekers naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenzins rekening houdt met de actuele toestand. Verzoekers maken expliciet reserves tegen een terugkeer naar Polen.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tsjetsjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van de echtgenote van verzoeker, het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen.

De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de menonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan.

In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië dezelfde en is er totaal menonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet.

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn.

Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen.

De situatie bestaat erin dat Tsjetsjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tjetjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden.

Niets van dit alles.

De loutere bewering dat verzoeker zijn asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Tsjetsjenië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen.

Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Tsjetsjenië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tsjetsjenië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending rechten van verdediging.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekers al een aanvraag tot asiel indienden in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekers om naar Polen terug te keren.

Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na zijn aankomst, dit gezien de vervolging van Tsjetsjeense vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd.

Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tsjetsjenië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;

De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster en zijn gezin naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid dat het regime verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.

Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aan -gekondigd voordat verzoekster en zijn gezin in België mogen blijven.

Er kan gelet de algemene bekendheid der wrede heden van het regime in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekster niet het slachtoffer zal worden van wrede heden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoeker en zijn gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.

Verzoekers zijn destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in hoofde van verzoekster die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen behandeld.

2.9. Er kan vooreerst verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2. en punt 2.3.. Voorts dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname of overname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opwerpen, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.10. Uit het Dublin-interview dat zich in het administratief dossier bevindt blijken verzoekers - op de vraag waarom zij in België een asielaanvraag wilden indienen - geen redenen te hebben aangebracht die een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zou kunnen verhinderen. Verzoekster antwoordde tijdens haar verhoor uitdrukkelijk dat de Poolse instanties haar correct behandelden, en sloot zich vervolgens aan bij de verklaringen van haar echtgenoot, meer bepaald dat zij vreesde dat de personen waarmee haar echtgenoot problemen kende naar Polen zullen komen en hen daar zullen vinden. Verzoeker antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het voor hem niet veilig was in Polen. Hij verklaarde dat hij waarschijnlijk door Tsjetsjenen uit Dagestan, die hij in Polen ontmoette, zal worden verraden, wat zijn leven in gevaar zal brengen. De bestreden beslissing oordeelde hierop dat *"Betreffende deze verklaringen moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Verder moet worden benadrukt dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid in Polen zich kan en dient te wenden tot de bevoegde instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om aan te nemen dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene niet de nodige bijstand en bescherming kunnen bieden."* Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet in hun verzoekschrift.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de behandeling van Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen zoals beschreven in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt aangetoond. Verzoekers maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de situatie in Polen ook maar enigszins vergelijkbaar is met die in Griekenland. Zij beperken zich tot loutere beweringen, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengen.

Zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, heeft Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is tevens partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hierdoor is Polen, als lidstaat van de Europese Unie, gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de verzoeker zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Het komt aan verzoeker zelf toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Polen. De loutere beweringen zoals hierboven weergegeven, volstaan niet om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *in concreto* aan te tonen. Zij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt tevens benadrukt dat verzoekers tijdens hun verhoor geen vrees uitten tegenover de Poolse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens hun verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel en het derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER